treball
proletaris de tots els països: uniu-vos!
òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 346 Barcelona, 22 de maig de 1972 Preu : 5 ptes.

Editorial

UNA PROVOCACIÓ DESTINADA AL FRACÀS

DAVANT la poderosa ofensiva desencadenada a Vietnam del Sud per les forces patriòtiques, que va mostrar el fracàs estrepitós de la "vietnamització", l'administració Nixon només tenia dues opcions: o reconèixer la derrota o emprendre una fugida endavant. Amb l'orgull dominador de la potència imperialista més poderosa de la història, fins ara invencible, Nixon ha escollit la fugida endavant, el bloqueig dels ports de la R.D.V. i la intensificació dels bombardeigs.

Amb aquesta nova escalada els EE. UU. estan portant la destrucció i el sofriment a límits encara més alts. La seva crueltat, inútil a més d'inhumana i cínica, mostra fins on pot arribar quant a degradació un sistema basat en la violència i la força; mostra el fracàs històric d'una civilització que, malgrat el progrés material, no ha sabut bastir unes relacions humanes de pau i solidaritat.

Però les últimes mesures no sols anaven destinades a colpejar encara més brutalment el poble vietnamès, sinó que constituïen una clara provocació a les potències socialistes, en primer lloc a la URSS.

¿ Què pretén Nixon ? Derrotat en els camps de batalla de Vietnam, pretén involucrar les potències socialistes per tal d'aconseguir uns acords internacionals que encobreixin la seva derrota utilitzant el xantatge de la tercera guerra mundial. Fins aquí arriba la criminal irresponsabilitat del cap del primer país imperialista del món.

Això no obstant, l'eficàcia que pot tenir el bloqueig en el terreny de batalla és ben poca (per no parlar dels bombardeigs, d'ineficàcia ja constatada). Les forces patriòtiques tenen reserves per mesos. Segons F.L. de Sepúlveda, en la recent ofensiva han estat utilitzats més de 500 tancs, i fonts de països socialistes indiquen que se'n disposa d'un miler. D'altra banda, notícies no confirmades oficialment, però verosemblants, parlen d'acords entre la R.P. de Xina i la URSS per a utilitzar el territori i els ports meridionals de Xina per al transport d'armament.

ES per això que resulta totalment mixtificadora la campanya de TVE i d'alguns diaris tendent a fer creure que les potències socialistes han reculat davant el "cop d'audàcia" de Nixon. (Segueix a la 2ª pàg.)

«QUE TOTS ELS POBLES DEL MÓN DETURIN LA MÀ CRIMINAL»

LE DUC THO.

Una declaració de LE DUC THO a "L'Humanité"

LE DUC THO, conseller especial de la delegació de la RDV a la conferència de Paris, membre de la direcció del Partit dels Treballadors de Vietnam, va fer el 9 de maig la següent declaració a l'òrgan del PC francès L'Humanité :

"Hem vingut aquí amb una actitud seriosa i de bona voluntat per a negociar amb la part americana en vistes d'una solució pacífica, lògica i raonable sobre el problema vietnamès. Però la part americana manté la seva posició coneguda, negant-se a qualsevol proposició nova i arribant fins i tot a prendre una segona vegada la decisió d'ajornar sine die els treballs de la Conferència de Paris sobre Vietnam.

Paral.lalament a aquesta manca de bona voluntat en les negociacions, el sr. Nixon, el 8 de maig de 1972, ha fet un nou pas d'escalada extremadament greu i sense precedent en la seva guerra d'agressió contra el poble vietnamès. El seu objectiu és de crear-se una posició de força en les negociacions mitjançant la pressió militar, a fi d'imposar-nos les condicions americanes. Per a justificar aquests actes de guerra criminal, usa tot l'arsenal de les seves declaracions hipòcrites sobre el que anomena "honor dels Estats Units", "protecció dels GI a Vietnam del Sud", "defensa de disset milions de sudvietnamesos"! Aquesta és una pràctica habitual en ell per a ensarronar el poble americà i els pobles del món cada vegada que avança d'un pas en la intensificació i l'extensió de la guerra. Actuant d'aquesta manera és com ha enterbolit l'honor dels Estats Units i del poble americà, conegut per les seves tradicions d'independència i de llibertat. Aquesta política del sr. Nixon envia els GI a la mort, porta sofriments a les famílies americanes, engendra destruccions i crims contra el poble vietnamès, tot plegat amb l'ambició d'implantar el neocolonialisme a Vietnam del Sud.

De la nostra banda, hem insistit moltes vegades en el nostre desig de resoldre pacíficament el problema vietnamès. Desitgem una prompta retirada honrosa de la totalitat de les forces americanes de Vietnam del Sud. Contràriament a les al.legacions del sr. Nixon, no volem imposar un règim comunista a Vietnam del Sud, perquè aspirem a la formació d'un govern de concòrdia nacional de triple component. Volem que tots els vietnamesos puguin viure en la independència, la llibertat i la joia, al si de la pàtria vietnamesa, de la qual seran bandejats l'odi i les dissensions del passat.

Si el sr. Nixon es nega a negociar seriosament, a resoldre pacíficament el problema vietnamès d'acord amb el desig de pau del poble vietnamès, del poble americà i dels pobles del món i segueix intensificant i estenent la guerra d'

(segueix a la pàg. 2)

DETUREM LA NOVA ESCALADA DE NIXON AL VIETNAM!

Cartell difós pel PSU de Catalunya

EDITORIAL

(ve de la pàg. 1)

En realitat no hi ha hagut reculada per què no hi ha hagut cop d'audàcia. Els països socialistes han reaccionat serenament davant la provocació perquè sa ben que el bloqueig i l'escalada -gesticulació rabiosa però impotent- no faran guanyar als EE.UU. una guerra que ja tenen perduda.

La serenitat de les reaccions, tant dels vietnamesos com de les potències socialistes, és,d'altra banda, una component de la batalla política, perquè ara del que es tracta, com han afirmat repetidament els dirigents nordvietnamesos, és d'arribar a una negociació per anar a una "retirada honrosa" dels Estats Units,fent esforços accentuats per no crispar els dirigents nordamericans i facilitar la sortida.

Quin exemple de superioritat moral, de seguretat en la pròpia raó i en la pròpia força !

La intensificació de les accions bèl·liques no fa oblidar als patriotes vietnamesos que, ara com abans, la solució serà principalment política i que ells no esperen una victòria exclusivament militar. Es en aquest marc de la necessitat de preparar el clima per a negociar on cal situar la disposició dels dirigents soviètics a no dificultar el viatge de Nixon a Moscú.

I és precisament el fet que la solució serà principalment política el que obliga a tots els amics de Vietnam, a tots els amics de la independència dels pobles, de la pau i del progrés a redoblar els seus esforços per a paralitsar la mà genocida i per a preservar la pau mundial en un moment tan difícil. Impulsem doncs, per les formes més obertes i massives possibles, aprofitant tota via legal d'expressió, la protesta contra l'agressió i l' aventurerisme ianqui. Sigues fidels a la crida de LE DUC THO: QUE TOTS ELS POBLES DEL MON DETURIN LA MA CRIMINAL !

Pau i llibertat per als pobles d'Indoxina!

Declaració del C.E. del P.S.U. de Catalunya

El President dels Estats Units ha donat ordre de minar els ports de la República Democràtica de Vietnam i d'intensificar els bombardeigs sobre el seu territori.

Aquesta decisió de Nixon -fruit de la seva desesperació deguda al fracàs de l'anomenada "vietnamització" de la guerra a Vietnam del Sud i del seu temor a la desfeta dels titelles de Saigon-,constitueix no sols una reiterada i criminal represa de la massacre al Vietnam, sinó també una provocació, un desafiament inqualificable als països socialistes i a tots els governs que mantenen relacions amb la República Democràtica del Vietnam.

Els pobles del món, inclòs el nordamerià, han reaccionat amb indignació contra aquestes mesures, que poden conduir a la guerra termonuclear. Comentant la decisió del President, el senador McGovern ha dit que "Nixon coqueteja amb la tercera guerra mundial".

El poble de Vietnam -del Nord i del Sud-, tots els pobles d'Indoxina,tenen dret a la independència i a l'autodeterminació. Els exèrcits nordamericans que ocupen Vietnam del Sud, que donen suport als governs-titella de Laos i Cambodja i arrasen Vietnam del Nord, duen a terme una agressió criminal i inútil que la opinió mundial condemna.

La protecció de les vides dels soldats expedicionaris, que Nixon posa com a excusa per a justificar la seva decisió, no es pot assolir intensificant la guerra, sinó a través de la negociació de la pau i la retirada de les tropes ianquis.

El poble de Vietnam lluita per una causa justa i mai no capitularà davant el xantatge o l'obstinació homicida de l'imperialisme.

D'altra banda,cal esperar que els països socialistes -en primer lloc la URSS i la República Popular de Xina-, tots els governs amants de la pau i els pobles de tot el món, uneixin les seves forces enfront de la nova agressió ianqui, en defensa de la pau mundial i en suport del poble vietnamès, que defensa amb heroisme legendari la seva llibertat i els destins futurs de tota la humanitat.

El Comitè Executiu del P.S.U.C. crida els comunistes, els treballadors i demòcrates de Catalunya, tots els catalans partidaris de la pau i de la independència dels pobles, a unir-se amb la màxima decisió a la gran mobilització mundial en marxa contra la nova escalada bèl.lica nordamericana, a manifestar amb tots els mitjans al seu abast -tant legals com extralegals- la seva protesta contra els crims ianquis i la seva solidaritat amb la lluita del poble vietnamès.

El perill de guerra mundial creat pel bloqueig dels ports vietnamesos decidit per Nixon, fa sobresurtir una altra vegada brutalment els riscos que suposa per al nostre país l'existència en el seu territori de bases militars ianquis. La vigilància i la mobilització de totes les capes del poble,inclosos els militars, han d'impedir que els americans utilitzin per a la seva agressió les bases implantades a Espanya.

FORA ELS IANQUIS DE VIETNAM !
LIQUIDACIO DE LES BASES AMERICANES A ESPANYA !
LLIBERTAT I PAU PER ALS POBLES D'INDOXINA !

Barcelona, 10 de maig de 1972

QUE TOTS ELS POBLES...

(ve de la 1ª pàg.) agressió, el poble vietnamès, unit com un sol home, continuarà el seu combat fins a la realització dels seus drets nacionals fonamentals. El sr. Nixon sofrirà derrotes encara més greus.

La seriosa escalada del sr. Nixon és un desafiament no sols per al poble vietnamès, sinó també per al poble americà, als pobles dels països socialistes i als pobles amants de la pau d'arreu del món.

Cridem els pobles del món, inclòs el poble americà, a deturar la mà criminal de l'administració Nixon, a exigir que posi terme immediatament a tot acte que atempti al territori, a l'espai aeri i a les aigües territorials de la República Democràtica de Vietnam, que renuncií a la vietnamització de la guerra a Vietnam del Sud i negocií seriosament per a resoldre pacíficament el problema vietnamès a la Conferència de Paris.

Tenim un interès especial en precisar que som constants en la nostra actitud seriosa i de bona voluntat. Considerem que la via de les negociacions segueix essent la millor via per a arribar a una solució pacífica del problema vietnamès. Es avantatjosa per al poble vietnamès, per al poble americà i per als pobles amants de la pau d'arreu del món."

UNA PRIMAVERA PODRIDA

ENCARA que les pluges i el fred d'aquests dies ho justifiquin amb escreix, amb aquest títol no al.ludim a la primavera metereològica. Ens referim, naturalment, a la primavera política o, més exactament, a la que rep aquesta denominació des de fa unes setmanes en la premsa del país.

Aquesta "primavera" consisteix principalment en una sèrie de discursos de personatges del règim -en actiu o a la reserva- que parlen d'obertura, evolució, marxa vers Europa, orquestració de les tendències, canals per al contrast d'opinions i associacions, sense que en cap cas no arribin a ser formulades propostes que suposin generar una acció política concreta dirigida a frenar l'enduriment governamental i a trencar l'immobilisme del règim.

Al DIARIO DE BARCELONA del 14 proppassat, E. Alvarez Puga la qualifica encertadament de "primavera de discursos i obertures semàntiques", fòrmula que l' humorista PGarcía completa a YA recordant que no hi manca el "cerradurismo de los hechos".

Es evident que aquesta mal anomenada primavera política no comporta cap infantament, cap renovació, cap promesa;que es tracta d'una falsa primavera, d'una ocultació -o intent d'ocultació- del perllongament de l'hivern.

ELS primers tenors d'aquest cor "primaveral"no són precisament cigonyes polítiques. El més destacat de tots ells, J.A. Girón, s'acosta als 60 i fou ministre de Franco durant més de 15 anys. Silva Muñoz, un altre orador-estrella d'aquesta primavera, va deixar de pertànyer no fa gaire al Govern per a ocupar després la direcció de la CAMPSA, un dels "enchufes" més ben pagats del país.

Tant l'un com l'altre limiten les seves propostes a la modificació de certs aspectes externs del règim amb vista a facilitar l'ingrés d'Espanya al Mercat Comú.

A diferència del personatge d'EL GUEPARD, segons el qual "cal canviar-ho tot perquè tot segueixi igual", per als nostres tribuns es tracta de "canviar sense canviar", la qual cosa equival a la quadratura del cercle.

Segons Girón, més expressiu que Silva en aquest terreny, "la dialèctica del poble espanyol,,, ha de ser orquestrada en forma de tres grans tendències que coincideixin ... en allò substantiu i que discrepin tot el que vulguin en allò adjectiu: una mirant endavant, una altra una mica més enrera;... i la tercera més temperada ... Però les tres, insisteixo,igualment lleials a l'Estat, a la Constitució, al sistema polític que les aixopluga".

Aquesta "audàcia" oratòria de Girón va semblar, tot i així, massa revolucionària al Ministre d'Informació i als jerarques del Movimiento, els quals la van suprimir en les versions de la ràdio, la televisió i els periòdics sota el seu control.

DE la seva banda, López Rodó es va afegir al concert "primaveral" amb un discurs en el qual va expressar l'esperança que "el desenrotllament polític segueixi en sincronització amb les exigències del nostre temps". El ministre del Pla creu que hi ha prou desenrotllament polític, i que per entrar en el Mercat Comú no calen d'altres obertures que les que el Govern efectua ni d'altres "oberturis'es" que els ministres de la SANTA MAFIA que dominen l'actual Govern. En la seva peroració va afirmar que en 1980 totes les famílies espanyoles tindran vivenda, televisor i telèfon. Però no va dir quan hi haurà a Espanya dret de vaga o llibertat de reunió, en quin any serà concedida l'amnistia o seran elegides Corts pel sistema del sufragi universal. I sense aquestes reformes López Rodó sap que Espanya no entrarà al Mercat Comú; sap que el President de la Comissió del Mercat Comú ho ha declarat així públicament fa uns dies, i que després aquesta Comissió ha escrit al Govern de Grècia que "malgrat les seves promesses, està encara lluny de cumplir les condicions fonamentals de l'associació, particularment la del restabliment de la democràcia."

Alguns afirmen que López Rodó i els seus iguals de l'OPUS esperen que mori Franco i que regni Juan Carlos per a realitzar una política d' obertura. Aquest és un fals sembrament d'il.lusions que afegeix més podridura a la primavera política.

Les vel.leitats i mentides "obertu-ristes" dels personatges i camarilles franquistes només tenen interès perquè proven que la dictadura ja no pot seguir governant com fins ara, com expressió de la necessitat que sent el país de canvis de signe democràtic.

L'obertura i la primavera que els pobles d'Espanya desitgem no pot arribar des de dalt, ni amb Franco ni amb Juan Carlos,a partir d'una evolució interna del règim. La democràcia serà assolida a Espanya com a resultat de la lluita contra la dictadura, mitjançant l'acord i l'esforç convergent de les forces d'oposició d'esquerra i de dreta per a restablir la sobirania popular, a través del desenrotllament de les accions de masses fins a la Vaga General i la Vaga Nacional.

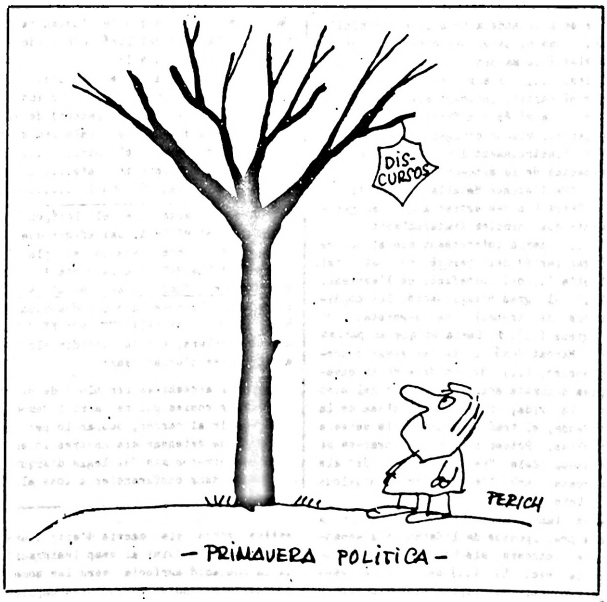

Els nostres camarades de França i «TREBALL»

Els nostres companys de França, de la Comarca 30 de l'organització del PSUC, van organitzar una festa per tal de recollir diners i popularitzar el nostre òrgan central TREBALL.

Més de 200 persones -entre les quals nombrosos joves- varen ser-hi presents. Es van escoltar cançons,entre les quals cal destacar les d'un artista professional que va participar-hi benèvolament. A la mateixa sala hi havia una exposició de premsa clandestina editada al país.

En aquest acte es van recollir per TREBALL 1.500 F (unes 18.000 ptes.).

★

La Comissió de França, d'altra banda, ha examinat el nostre periòdic en la seva nova època i ha adoptat una resolució de la qual publiquem alguns extractes:

"Abans de tot s'ha retut homenatge a l'etapa anterior del periòdic, que, des dels anys més cruels de la dictadura, ha propagat les nostres idees. TREBALL pot reivindicar amb honor el títol de degà de la premsa clandestina antifranquista catalana. (...)

"El que és remarcable en TREBALL és que se n'esbandeix tota idea triomfalista. Quan hi ha errors o febleses en el moviment de masses, aquestes són indicades. (...) I així és com es fa avançar el Partit, indicant els èxits i els errors; així és com TREBALL juga el seu paper orientador d'òrgan clandestí del Partit,estretament lligat als diferents aspectes de la situació actual.

"De l'examen detallat del contingut de TREBALL n'hem extret alguns suggeriments que formulem fraternalment: (...) 1) (..) seria interessant que el nostre òrgan parlés del perquè de tal o tal lluita (..)dels beneficis de l'empresa, (..) el grau d'explotació, les condicions de treball, de seguretat i d'higiene (..). 2) Seria bo que es parlés del Mercat Comú i de les seves conseqüències. (..) 3) Caldria donar exemples concrets sobre l'augment del cost de la vida, sobre el problema de la vivenda, el transport urbà, els serveis públics. Potser podria utilitzar-se el sistema dels "reportatges ràpids" als sercats, amb l'ajut de les Comissions de Veïns i de Barri. 4) Seria interessant també donar (..) dades respecte als pressupostos de l'Estat, als escàndols financers, als beneficis dels monopolis, etc. 5) (..) seria interessant de publicar (..) alguns elements informatius sobre els canvis d'estructura que s'estan produint al camp (emigració de la població agrícola vers les zones industrials, noves estructures capitalistes de les explotacions agrícoles, etc.) (..) 6) Es parla relativament poc dels problemes de les dones treballadores.

(segueix a la pàg. 5)

Pla Ribera S.A.

L'explotacio del Poble Nou

Amb aquest títol "EMANCIPACION", òrgan del Comitè de Poble Nou-Verneda-Besòs del PSUC, a Barcelona, ofereix en el seu número 4 (abril 1972) un mourat treball del qual, per la seva qualitat i interès com a anàlisi i denúncia de la planificació urbana classista, publiquem alguns paràgrafs, tot lamentant que les limitacions d'espai no ens permetin de transcriure'l tot sencer com hauríem volgut. Diu "EMANCIPACION":

* * *

"La ciutat, en la societat capitalista, és l'expressió física de l'existència de classes i de lluita entre elles.

Les classes dominants han anat ocupant a través dels temps, pel seu gaudi, les zones més privilegiades de les ciutats i, a mesura del seu creixement, han anat expulsant els seus habitants cap als llocs cada vegada més allunyats del centre, i amb menys o cap avantatge, tot fent pagar a les classes populars el cost humà i econòmic del traslat.

El Poble Nou, elegit per la burgesia per l'establiment de les seves indústries, té unes "barreres naturals", el parc de la Ciutadella i les línies del ferrocarril,que han privat parcialment que es produís l'esmentat fenomen. Però ara s'ha anunciat la creació d'estacions depuradores de les aigües residuals, la construcció del Cinturò del Litoral, es traslladaran els enllaços ferroviaris i es construirà una xarxa de metros. El valor del sòl haurà pujat al Poble Nou gràcies a aquestes obres i, més clar encara, els propietaris no hauran de pagar res, els contribuents, les masses populars, ho faran per ells.

En aquestes condicions el Poble Nou és ja "HABITABLE" per la burgesia. El futur és esplendid i cal posar mans a la feina. Com? Creant la "suciedad" RIBERA,S.A. Vejam qui la forma: CATALANA DE GAS Y ELECTRICIDAD, MOTOR IBERICA, MAQUINISTA TERRESTRE Y MARITIMA,FORET SA,CREDITO Y DOCKS DE BARCELONA,HIJO DE E.F. ESCOFET, LA UNION INDUSTRIAL BANCARIA,juntament amb algunes CAIXES D'ESTALVIS i la RENFE. L'equip és perfecte, "d'altura", ja som al capital financer.

El pas següent és l'elaboració d'un pla pel sector per tal de canviar el caire de la zona industrial, QUE JA NO ELS INTERESSA, a residencial de luxe."

* *

(Després d'assenyalar diverses formes de resposta que ja han donat els veïns del Poble Nou, entre les quals la presentació de 8.000 signatures d'impugnació del Pla, segueix L'article d'"EMANCIPACION":)

"NO PODEM CONSENTIR que un grapat de capitalistes i banquers decideixin el futur del nostre barri, que s'apoderin de terrenys públics, dels nostres terrenys.

-NO PODEM CONSENTIR que les indemnitzacions siguin ocasió perquè el gran capital s'emporti la part del lleó, com queda clar en la següent taula d'indemnitzacions previstes pel POLIGON I:

A propietaris de vivendes.....	27.966.124	pessetes.
A propietaris d'edificis industrials.....	599.890.256	"
Arrendataris (llogaters) de vivendes.....	100.109.280	"
Arrendatarir de locals industrials	516.769.743	"
Per minva de clients.....	52.990.312	"
Per equips abandonats.....	21.413.269	"
Total POLIGON I.....	1.319.138.984	"

Si tenim en compte que el Polígon I comprèn 922 vivendes, QUANT CORRESPON PER VIVENDA?: UNA MISERIA. Cal afegir que les 185 botigues que hi ha al Mercat de La Unió, no estan compreses en el pla d'indemnitzacions, i etc. etc. Un veritable escàndol ! Una MATRAS a la vista !

Unes dues mil famílies aniran al carrer. Això és el que s'amaga darrera la xerramoca dels traslats i indemnitzacions ridícules.

No, "SENYORS" CAPITALISTES, NOI EXIGIM que siguem nosaltres, els ciutadans, les masses populars, els qui decidim els plans sobre Poble Nou, el nostre barri. Per això ens hem d'organitzar:

- I fer assemblees per blocs de pisos, per carrer, per barri.
- Crear comissions de barri i democràtiques.
- Sortir al carrer, ocupar-lo per tal d'impedir qualsevol desallotjament, per tal de defensar els nostres interessos.
- Dirigir-nos als Col.legis d'Arquitectes,Aparelladors,Advocats, a la premsa.
- Realitzar conferències a tots els centres del POBLE NOU."

LA LLUITA DELS PROFESSORS NO NUMERARIS

Com es va informar en l'anterior número de TREBALL, els professors no numeraris dels centres universitaris barcelonins van acordar, en assemblea de delegats celebrada el 3 de maig, un programa reivindicatiu i les mesures de lluita per la seva consecució, posant com a termini el dia 8 per a tenir una resposta.

En no obtenir una resposta, es van celebrar assemblees a les diverses facultats i es va decidir, democràticament, de passar a l'acció. Els dies 9 i 10 de maig, més de 2.000 professors no numeraris van participar en la vaga activa combinada amb assemblees de professors i assemblees conjuntes de professors i estudiants, en les quals es van discutir les reivindicacions plantejades i la seva unitat en la lluita. El recolzament dels alumnes al professorat fou general, i els estudiants de l'Autònoma de Sant Cugat van fer un escrit en solidaritat amb els professors. A l'Autònoma de Girona (Lletres i Econòmiques) la vaga fou també unànime els dos dies.

Després d'aquestes importants accions, els professors van celebrar d'altres assemblees i van decidir de repetir la vaga activa els dies 16 i 17 de maig, preparant-la amb assemblees de facultat i enviant grups de professors a explicar les raons de la lluita a les Facultats on l'acció havia estat més feble. Mentrestant, espantades per l'abast de la mobilització del professorat, les autoritats franquistes intentaven intimidar-los amb pressions policiaques i promeses. En Villar Palasí, al claustre de professors de l'Autònoma, es va comprometre a obtenir un 30 % d'augment en els sous.

Les dades rebudes al moment de redactar aquesta nota (el 17 al vespre) indiquen que hi ha hagut atur gairebé total i assemblees els dies 16 i 17 a les Facultats de Filosofia, Econòmiques, Ciències i Farmàcia (amb una assemblea de més de 500 alumnes i 25 professors) i a les escoles d'Arquitectura i Enginyers. A la Facultat de Dret, tot i estar tancada pel Ministre, hi va haver una assemblea amb el 90 % d'alumnes i professors, en la qual es va acordar un pla de continuïtat en l'acció. A la Universitat Autònoma l'atur fou pràcticament general, comptant també l'atur de 15 professors de Medicina que no havien participat a les accions anteriors.

EN DEFENSA DEL CATALÀ

El 28 d'abril a la nit es va celebrar en una societat d'esbarjo del Prat de Llobregat una conferència sobre el naixement de la cultura europea. El delegat governatiu va començar prohibint que la conferència es donés en català. Aleshores el pare del conferenciant va protestar i, davant la persistència de la prohibició, va abandonar la sala en senyal de protesta, seguit d'unes 15 persones més. Això no obstant, van quedar al local unes 40 persones. En començar el col.loqui, els assistents van fer preguntes i van intervenir en català, desafiant les protestes del delegat de Governació. Ells -van dir- no havien demanat permís a ningú per parlar català, però no el necessitaven; parlant-lo exercien un dret inalienable que ningú no pot discutir. El delegat va haver de callar i el col.loqui va efectuar-se en català fins al final.

Aquest és un exemple a seguir: contra l'ASSIMILISME franquista hem d'imposar l'ús del català davant l'Administració, en els llocs públics. Desafiant així concretament la legalitat franquista farem un ACTE MILITANT D'AFIRMACIO DEMOCRATICA I NACIONAL.

(ve de la pàg 4)

res (..). 7) Hi ha un problema que ha de retenir la nostra atenció: és la presència de treballadors d'Africa del Nord a Catalunya (..). 8) De tant en tant podrien recordar-se alguns dels nostres principis entorn del problema nacional, com caldria recordar alguns principis del Partit (...) lligant-ho a algunes qüestions teòriques. (...)"

★ ★ ★

Agraïm aquestes opinions, que procurarem de tenir en compte, i seguim estimulant els nostres lectors a enviar-nos tota mena d'observacions, suggeriments i col.laboracions.

Alfred Serrat, víctima de la por del règim

Després que una Junta Militar de l'Auditoria de la IVª Regió acceptés el recurs interposat contra l'acte de processament a ALFRED SERRAT, deixant-lo sense efecte, alguns caps militars feixistes, seguint ordres dels ultres del règim, van tornar a ordenar la seva detenció el dia després d'haver recuperat la llibertat.

Es va bastir un nou procés per "espionatge" contra Serrat, i se li va comunicar que en un escorcoll al seu armari de la caserna havien trobat "quelcom de molt compromesedor". Més endavant es va saber que aquest "quelcom" era un dibuix semblant al croquis d'una batalla, que Serrat havia fet per a distraure's.

A Saragossa la situació de Serrat és molt penosa. Està tancat en un calabós individual, sense finestres, en el qual apenes cap el jaç on dorm, i amb una humitat terrible.

ALFRED SERRAT és víctima de la por que té el règim a la difusió d'idees democràtiques al si de l'exèrcit. Volen condemnar ALFRED SERRAT pel simple fet de ser conegut com a demòcrata, de ser un estudiant de la Facultat de Dret de Barcelona que mai no va ocultar les seves conviccions democràtiques.

Cal desfermar una gran protesta contra aquest procés inic i aconseguir la seva anul.lació. Els militars que defensen la dignitat de l'exèrcit han de ser els primers en oposar-se a aquesta arbitrarietat, en refusar que el règia dictatorial els comproneti en la seva repressió contra el poble.

Contra l'explotacio!

EN l'examen crític i autocrític que ha estat efectuat en el Partit, en el moviment obrer, en el moviment de masses, analitzant la significació d'aquest Primer de Maig, apareixia com element decisiu la necessitat de desenrotllar i consolidar els múltiples lligams de l'avantguarda amb les masses; per aquest fi és fonamental l'extensió de les lluites entorn dels problemes reivindicatius, de totes les qüestions que afectin a les condicions de treball i de vida de les masses. Extensió a partir de la qual cobra el seu sentit ple la coordinació, tot i potenciant-la alhora.

Els problemes reivindicatius estan aquí, a cada fàbrica, a cada lloc de treball, a cada centre de masses. El caos i la descomposició política del franquisme -que facilita la necessària projecció política de tota lluita- s'expressa també en el terreny econòmic. La tan esperada, esbombada i profetitzada "REACTIVACIO" no ha estat apenes advertida, però el que en canvi es nota és la inflació. I els qui millor noten aquest fenomen són els treballadors en la seva economia familiar.

L' "augment constant de preus" ha esdevingut gairebé un tòpic, però alhora una realitat brutal l'accentuació de la qual impideix que els treballadors i les seves famílies s'hi "acostumin". Les xifres oficials (sempre reduïdes i confusionàries) ja no ho poden amagar: oficialment és reconegut que només en 1971 el cost de la vida ha pujat d'un 12 %, i, segons el professor d'Economia de la universitat de Barcelona, M. Costafreda, "l'exercici de 1972 registrarà un augment del cost de la vida que no tindrà res per a envejar al de 1971" ! En les publicacions d'economia es reconeix que en els tres primers mesos de 1972 l'augment del cost de la vida ha estat, ni més ni menys que d'un 60 % més ràpid que en els tres mateixos mesos de 1971.

Però l'AUGMENT DEL COST DE LA VIDA no és una fatalitat "inevitable". Es un terreny de lluita important. CONTRA LA CARESTIA en general, i contra determinats augments en particular. Un cas d'aquests és el dels TRANSPORTS. En general esperen l'estiu per a pujar-los: QUE NO ENS AGAFIN DESPREVINGUTS ! A Madrid l'augment ja anunciat al metro és del 50 % ! I a Madrid, com a Barcelona i com a qualsevol lloc, la lluita ho pot impedir. Així ho prova l'experiència -entre altres- de L'Hospitalet on, des de fa més d'un any, l'ajuntament va aprovar l'augment en el preu dels AUTOBUSOS, augment que encara no s'ha fet efectiu a causa de la lluita que es va desenrotllar per a impedir-ho.

AVUI es plantegen molts altres problemes, expressió concreta, tots ells, de l'EXPLOTACIO. N'hi ha un d'important a moltes empreses: el dels RITMES DE PRODUCCIO que les empreses intenten augmentar constantment. A SEAT, CISPALSA i d'altres constitueix un dels centres de la lluita i ha provocat recentment BAIXOS RENDIMENTS, ASSEMBLEES, ATURS,...

Tots aquests problemes i d'altres (hores-extra, tòxics, calor, descomptes de la Seguretat Social), juntament amb els problemes concrets de cada empresa, secció, oficina, han de permetre l'elaboració de les plataformes de lluita a cada lloc. Els convenis que han de ser discutits aquesta tardor: HISPANO OLIVETTI, MOTOR IBERICA, etc., i els laudes que caduquen també ara: SEAT, PEGASO, CISPALSA, MAQUINISTA, BANCA, etc., presenten clares perspectives de lluita i de coordinació solidària en les accions. I no es tracta d' "esperar", car l'elaboració ara de la PLATAFORMA DE LLUITA suposa el plantejament de les reivindicacions pendents, per a fer front, a més a més, als intents d'alguns grans empreses d'acumular ara producció per a prevenir (si poden!) les properes lluites.

LA utilització a fons, a l'ofensiva, de les POSSIBILITATS LEGALS per a preparar i empènyer l'acció juga un paper important. L'acte del PRICE del dia 28 posa de manifest l'àmplia base de milers de càrrecs sindicals que tenen aquesta orientació.

En aquesta qüestió, essencial avui, d'elaborar la plataforma de lluita, el decisiu no és d'escriure en un paper o octavilla una llista més o menys llarga de reivindicacions, sinó aconseguir la seva discussió de masses. La millor plataforma no és la que té punts "millors", sinó aquella que els treballadors CONEIXEN, APROVEN i, sobretot, fan seva i estan disposats a lluitar per a conquerir-la. Per això precisament la funció de l'avantguarda, de CADA dirigent obrer, de CADA comunista, al seu lloc de treball primerament, consisteix en saber impulsar el procés de DISCUSSIO I ELABORACIO DE MASSES, per tal d'empènyer l'acció de masses contra les manifestacions concretes de l'explotació a cada lloc de treball. I, a través de tot això, aconseguir la COORDINACIO SOLIDARIA I LA PROJECCIO POLITICA d'aquestes lluites a fi de donar-los llur plena dimensió de lluita de classes contra l'explotació capitalista i de lluita política amb la immediata projecció vers l'exigència de LLIBERTAT.

SOLIDARITAT ECÒMICA AMB EL FERROL

Publiquen l'estat de comptes dels diners recollits per als obrers del Ferrol via Comissions Obreres de Catalunya (xifres globals).

★

* Total lliurat via CC.OO. de Sabadell		47.457	pts.
* Total lliurat via CC.OO. de Terrassa		42.522'60	"
* Recollides a Terrassa per als miners de Sallent i Balsareny i lliurades per aquests al Ferrol		14.144	"
* Lliurades per les CC.OO. del Vallès Oriental		18.675	"
* Total lliurat a través de les CC.OO. de Mataró		37.671'90	"
* Total lliurat a través de les CC.OO. de Badalona		15.130	"
* Total lliurat a través de les CC.OO. de Tarragona		2.735	"
* Lliurades per les CC.OO. de Lleida		5.000	"
* Total lliurat per la C.O. local de Barcelona		16.550	"
* Total lliurat per la delegació de la C.O.N. de Catalunya a la Coordinadora de CC.OO. de Galícia (23-4-72).		199.885'50	"
* Pendent de lliurar: Barcelona	29.489'50		
CC.OO. de Manresa	2.000	31.489'50	"
* Lliurades a Madrid per la C.O. de SEAT		45.000	"
Total recollit fins ara		276.375	ptes.

★

Darrera la fredor d'aquestes xifres hi ha un càlid esforç de fraternitat obrera i popular que cal seguir propiciant -i no sols en el terreny econòmic-, tenint en compte que la repressió s'abat durament sobre els obrers de la "Basán" encara avui.